

VIDA PARROQUIAL

ECONOMIA 28-05-17

Col·lecta:	154,67
Caixetes ciris	56,52
Caixetes:	4,14
Caixetes Càritas:	17,02
Menjador (Caixetes)	55,00

Lectures del diumenge TRINITAT, dia 11 de juny

1^a: Ex 34, 4b-6.8-9; 2^a: 2 Cor 13,11-13; Ev: Ju 3, 16-18

BATEIG

Aquest diumenge a la 1 batejarem a l'Arnau Amor, fill d'en Xavi i la Jèssica

CARITAS POBLENOU

Dia 8: Taller sobre «**prejudicis, conflictes i valors**», a les 7 de la tarda.

ACOLLINT L'ESPERIT

Em dones el teu Esperit, Pare.
On jo poso paraules,
tu hi poses el teu Esperit;
on jo poso discursos elevats
tu hi poses el teu Esperit.

Quan sóc feble,
tu hi poses el teu esperit;
quan camino inquiet,
tu hi poses el teu Esperit.

Quan camino angoixat,
tu hi poses el teu Esperit.
Quan la meua paraula no té brillantor,
tu hi poses el teu Esperit.

M'emboliques tot sencer
amb el poder del teu Esperit,

ell m'ensenya a Jesucrist,
ell em dona el pensament de Jesús.

Per a mi,
per a la meua tasca en la comunitat,
per a la meua tasca en el món,
tu em dones el teu Esperit, Pare.

(Manuel Regal, *pastoralsj.cat*)

(segueix de dins)

No creuré mai en un Déu només present
per als cristians.

Vull creure que Déu és a l'obra en totes
les cultures,
que parla al cor de la persona humana,
sense preocupar-se de les fronteres
artificials
en què nosaltres mateixos ens
empresonem.

No creuré mai que la resignació i
l'obediència siguin virtuts;
només puc creure en la tendresa compartida,
en l'esdevenidor sempre obert,
en aquest Regne que hem de construir,
tots plegats al costat del nostre Déu.

Jo no creuré mai que la voluntat
sigui la darrera paraula de la fe;
que el saber sigui l'objectiu de la vida,
ni que les obres siguin la mesura de l'home.
Jo espero en la teua presència i t'anomeno
Déu:

És així com tu m'ets present
I jo vull dir-te el meu agraïment.
(<http://www.theolib.com/articles/foi2.html>)

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenou

04 de juny del 2017

Núm. 695

Diumenge PENTECOSTA Any A

Prou d'homofòbia i exclosos a l'Església!

Les declaracions del Bisbe de Solsona, en que vincula l'homosexualitat amb la manca de la figura paterna, qüestionant-se si "el fenomen creixent de la confusió en l'orientació sexual" seria degut a un pare "absent i esvaït", m'ha deixat un cop més, atònita. Primer, per la persistència (gairebé mania persecutòria de negació de realitats naturals com la diversitat sexual) i, en segon lloc, indignada. Ja n'hi ha prou! A mig planeta encara continuen condemnant a mort i torturant gais, lesbianes... A casa nostra, tot i que avancem, encara hi ha nois i noies assetjats a les escoles i instituts per la seva orientació sexual. I l'Església Jeràrquica, que ja no té la Inquisició per cremar ningú a la foguera, continua posant llenya al foc (permeteu-me el joc de paraules) amb aquest tema. Bé, amb aquest tema, i amb d'altres; i de fet, amb tot el que té a veure amb la vida íntima i personal de l'ésser humà. Què trist, perquè llegint els evangelis és evident que les prioritats i preocupacions de Jesús eren radicalment unes altres, de fet, antagòniques. Per no allargar-me, us animo a llegir el comunicat de resposta que ha fet l'Associació Cristiana de Gais i Lesbianes de Catalunya al bisbe Novell. (<http://www.acgil.org/>).

Només dir que estic orgullosa que a la nostra parròquia no hi hagi aquesta ni cap discriminació, que en les Eucaristies i els grups de Reflexió Cristiana d'adults hi hagi persones profundament creients que obertament hagin pogut expressar la seva diversitat sexual i de gènere, i que se sentin acompanyats els qui, també sent creients, viuen altres situacions vitals "irregulars" per la Jerarquia (com divorciats, parelles de fet, etc...), o com el cas d'un jove amb síndrome de Down al qual ningú impedeix combregar (qui som nosaltres per jutjar la seva fe!)... Fets que vivim a la parròquia amb tanta normalitat, tant convençuts que Jesús ens vol a tots, que ni ens pensem a pensar que a moltes altres parròquies, aquestes persones serien excloses, o com a mínim, assenyalades amb el dit, o se'ls tractaria "perdonant-los la vida", com es diu col·loquialment, o fins i tot, se'ls negaria el bateig als seus fills... Val a dir que també hi ha parròquies com la nostra. No estem sols.

Però si la Jerarquia segueix per aquest camí, al final ens quedarem orfes d'Església. Però no orfes de Jesús ni de l'Esperit. L'Esperit sí vindrà, no sabem com ni quan, però crec que tard o d'hora arribarà: tan humilment com va arribar Jesús i amb tanta energia transformadora com Ell va aportar.

M.J.H.

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Salm responsorial [103,1ab i 24ac.29bc-30.31.34 (R.: 30)]

Beneix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres/la terra és plena de les vostres criatures.

Si els retireu l'alè, expiren/ i tornen a la pols d'on van sortir./ Quan envieu el vostre alè, reneix la creació,/ i renoueu la vida sobre la terra.

Glòria al Senyor per sempre./ Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet,/ que li sigui agradable aquest poema,/ són per al Senyor aquests cants de goig.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7,12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

SALMO RESPONSORIAL (SAL 104)

Bendice, alma mía, al Señor./ Señor, Dios mío, qué grande eres./ Qué numerosas son, Señor, tus obras;/ todas las has hecho con sabiduría,/ la tierra está llena de tus criaturas./

Si retiras tu sopro, / expiran y retornan al polvo;/ si envías tu sopro, son creados,/ y renuevas la faz de la tierra.

La gloria del Señor es eterna,/ el Señor se complace en sus obras./ Ojalá le agrade mi poema,/ pues sólo en él encuentro mi alegría.

La Professió de fe de “Théolib”

Jo no creuré mai que Crist és mort per a mi;
vull creure que és vivent per a tots nosaltres.

Jo no creuré mai en un déu que existiria per jutjar-nos:
vull creure en un Déu que ens accepta tal com som.

Jo no creuré mai que l'infant que acaba de néixer
es carregui amb el pes d'un pecat que fou comès
mil·lennis abans de la seva vinguda al món.

Vull creure en la “positivitat” de la vida,
en el gest inaugural del començament absolut
present en tota naixença.

Jo no creuré mai que ens calgui patir per merèixer demà un paradís.
Vull creure en la felicitat de la vida,
en la fragilitat de l'existència,
en la possibilitat sempre donada d'accedir a la vida eterna.

(...) Vull creure en la crida del nostre Déu,
en la dignitat humana,
en la llibertat sobirana de la consciència.

Jo no creuré mai que la naturalesa sigui dolenta,
ni que el cos sigui menyspreable.
Vull creure que Déu ens ha donat l'oportunitat de la vida,
la joia d'un cos fet per estimar, el risc de l'encontre,
l'esperança d'allò que ve.

(continua al darrera)